

Dupl jsem na brzdu a strhl volant. Ford setrvačností klouzal ještě pár metrů původním směrem, pak provedl obrát o sto osmdesát stupňů a kola se chytila.

„To je on.“

Nick spustil sirénu. Smykem jsem vjel do protisměru, na plný plyn prosvítl jsem kolem toyoty a zablokoval jí cestu.

Taxikář šlápl na brzdu. Kola se mu zasekla, toyota do nás narazila z boku a zatarasila Nickova dvířka.

Vyskočil jsem z vozu, namířil pistoli a obešel předek teď už nehybného SUV.

Pravá zadní dvířka taxíku se otevřela a vynořil se z nich Daland s rukama nad hlavou.

„Na zem!“ křikl jsem. „Kleknout!“

Nick mezitím přešel sedadla a vzal si na mušku řidiče, který taky vystoupil a zvedl ruce do výšky.

Daland si klekl a rozkřičel se: „Pomalů s těma bouchačkama! Nejsem ozbrojený.“

Popošel jsem k němu. „Ten harddisk. Kde je?“

„Jaký harddisk?“

Rozrušený taxikář se po mně zpanikařeně ohlédl. „Když jsme vyjížděli z Church Street, vyhodil něco z okýnka.“

Daland schlípl. S obličejem zkřiveným vzteky si taxikář zle změřil. „Tihle lidi sledují všechno, co děláte, na jaký weby chodíte, každý váš úhoz. Vědí, s kým se bavíte, co nakupujete. Patříte jim se vším všudy. A to jste obyčejná nula. Představte si, jak zacházejí s lidma, co mají vliv.“

Mířil jsem na něj a Nick mu šel nasadit náramky. „Nech si ty hlášky na Twitter, Dalande,“ zavrčel jsem a pokynul taxikáři. „Pojďte mi to ukázat.“

Doklusali jsme zpátky na roh Church Street. Pod botami nám povrzával sníh.

Nahlásil jsem do vysílačky: „Terč zajištěn. Opakuji, terč zajištěn. Sejdeme se v domě. A řekněte tomu klukovi z pizzerie, že jeho auto je v pořádku.“

Sníh se sypal čím dál víc a umíněně se lepil k zemi, ale naštěstí nám to netrvalo dlouho a našli jsme harddisk napůl pohřbený v návěži u plotu.

Setřel jsem si vločky z obličeje a zálibně se nadechl ostře mrazivého vzduchu. Zastudil mě až v plicích.

Bylo fajn mít Dalanda z krku. Úspěšně dokončit akci je vždycky příjemné. Svůj díl práce jsme odvedli. Teď je míč na straně státních zástupců. Důvěrně známou euforii ale kalila šmouha – vědomí, k čemu se budu muset vrátit.

Vzhlédl jsem ke kaskádovitě se snášejícím vločkám a nechal si je dosedat na tvář. Studily a slabounce štípaly. Zavřel jsem oči.

Cítil jsem, že tohle předvánoční období nebude zrovna veselé.